

Til § 299.

Hvis en Person, der har modtaget et endnu ikke fuldt tilbagebetalt Laan, oppebærer eller paadrager sig Kommunegæld eller Fattighjælp, maa Forudsætningen for Ydelse af Laan forsaavidt betragtes som bristet, og det er derfor fastsat, at hans Restgæld paa dette Tidspunkt betragtes som Kommunegæld, medmindre Beløbet betales tilbage af Kautionisterne inden 1 Maaned.

Til § 300.

Indenfor de snævre Grænser, der er sat for Kommunens Adgang til at yde Laan, maa det overlades Kommunen selv at afgøre, om Laan i et givet Tilfælde skal ydes eller ej, og det er derfor fastsat, at det sociale Udvalgs Afgørelse ikke kan indankes af Laansøgeren. For at hindre Vilkaarlighed fra Udvalgets Side er det dog fastsat, at ethvert af Udvalgets Medlemmer kan forlange en Afgørelse, hvorved Laan er nægtet eller kun ydet med højst $\frac{1}{2}$ af den ansøgte Laanesum, forelagt Kommunalbestyrelsen.

Til § 301.

Modtagelsen af Laan skal i ingen Henseende have Retsvirkninger. Hvis Laantageren ikke tilbagebetaler efter Kontrakten, skal han — bortset fra de i Kap. XXI fastsatte forsørgelsesmæssige Virkninger — behandles som en ganske almindelig Debitor, der ikke opfylder sine Forpligtelser, og Kommunen skal ikke have nogen Præferencestilling for sit Krav; dog skal Kommunen have fri Proces under en eventuel Retssag.

Til § 302.

Da Laaneafdelingen er en selvstændig Afdeling, skal der af Udvalget aflægges særligt Regnskab overfor Kommunalbestyrelsen saaledes at de i Aarets Løb indbetalte Afdrag indbetales til Kommunens Kasse. Dog føres Afdrag paa Laan, der er ydet af Fondens egne Midler, jfr. § 290, Stk. 4, og Bemærkninger ovenfor til denne Bestemmelse, føres til Indtægt for Fonden.

Til § 303.

Det maa antages; at Udvalget under Behandlingen af Laanesager vil komme i særlig Forbindelse med den Art Personer, paa hvilke Legater af forsørgelsesmæssig Art i særlig Grad tager Sigte.

Det er derfor bestemt, at Legater af den Art, der er henlagt til Kommunalbestyrelsens Forvaltning, skal henlægges til Bestyrelse under Laaneafdelingen.

Kap. XXII.

Til § 304.

Bestemmelsen slutter sig nær til Grundbestemmelsen i § 1. Men medens § 1 baade nævner den Hjælp, den offentlige Forsorg maa yde ud fra det Synspunkt, at ingen maa lide Nød, og den Hjælp, de trængende har Ret til, forsaavidt de opfylder de for Ydelsen af vedkommende Hjælp foreskrevne Betingelser, omhandler § 304 kun den førstnævnte Hjælp. Dette skyldes, at Reglerne om Hjælp som en Ret paa Grundlag af særlige Betingelser er udtømt i de foregaaende Kapitler. Hvis en Person er kommet i Trang, og Forholdet enten er det, at der ikke gælder Regler om særlig Hjælp til Afhjælpning af Trangstilfældet, eller at der vel gælder Regler herom, men at han ikke opfylder Betingelserne for at faa den særlige Hjælp, har han vel Krav paa at blive hjulpet, men Hjælpen maa da ydes efter et Skøn, uden at den trængende kan stille bestemte Krav, og der maa knyttes visse Retsvirkninger til Hjælpens Modtagelse. Denne Hjælp betegner man som Kommunegæld, medens den i systematisk Henseende sidste Hjælp og den, som er af mindst Værdi for den trængende, fordi den medfører de mest omfattende Retsvirkninger, betegnes som Fattighjælp. Naar man har betegnet Hjælpen efter Afsnit VI som Kommunegæld, er det paa den ene Side, fordi man har villet adskille den rent begrebsmæssigt fra Fattighjælp, idet mangfoldige af de Trangstilfælde, der maa afhjælpes med Kommunegæld, vil være ganske uforskyldt, paa den anden Side fordi man har villet betone, at der gennem Ydelsen af Hjælp etableres et Gældsforhold mellem Kommunen og Modtageren, et Gældsforhold, som man ikke paa Forhaand har opgivet Forventningen om at faa afviklet.

Til § 305.

Stk. 1 giver Udtryk for 2 Principer, der er af væsentlig Betydning for Afgrænsningen af Kommunegæld i Forhold til anden Hjælp. Det første Princip er; at den, der oppebærer eller opfylder Betingelsen for at oppebære Invalidiserente, Aldersrente eller anden offentlig Hjælp uden Retsvirkninger, der svarer til fuld Forsørgelse, ikke kan